

PRINTED IN POLAND.

WRÓBLE ^{na} DACHU **CENA 30 G R.**

Nr. 27. (420) 3. VII. 1938. Rok IX. Cena dla Czechosłowacji Kć. 1.80. Data pocztowa uiszczona gotówką.

Rys. A. Wasilewski, Kraków

Jak prasa doniosła, woj. Kostek-Biernacki w przebraniu chłopskim wyniósł karabiny z posterunku policyjnego.

„Mundur z igły, guzik błyszczy,
pół cetnara masz w tornistrze”...

Idealny obywatel.

Nie chcę się chwalić, lecz nie mówiąc wiele stwierdzam, że jestem idealnym obywatelem: należę do L. M. K. i do LOPP-u, nie jeżdżę zagranicę podczas urlopu, płacę na FON i na FOM, odmalowałem mój parkan i mój dom. Nie myślę. Czytam tylko pisma rządowe, chwale każdą oficjalną mowę, w tłumie odświętnym wyciągam szyję i pierwszy krzyczę: Wiwat! Niech żyje! Chętnie zniosę wszelki niedostatek, byle w terminie zapłacić podatek. Na wargach zawsze mam gotowe hasła: frontem do tyłu, frontem do masła, spodem, sól krzepi, duch żywie, wzwyz, mocarstwowość, kolonje, na niwie, ześrodkować, podciągnąć, w wspólnym celu

wspólne cele...

Tak, proszę państwa! Jestem idealnym obywatelem!

WITEK.

Z MIKROFONEM PO KRAJU.

Hallo, hallo — nadajemy wielką audycję na wszystkie rozgłośnie Europy i Ameryki. W tej chwili przełączamy się na Polesie. To co państwo słyszycie — to są odgłosy osuszania butelek przez tutejszą ludność. W tej chwili słyszycie państwo plusk. To rzuca się pieniądze publiczne w błoto. Co za niewdzięczne błoto. We Włoszech, jak się rzucało pieniądze w błota pontyjskie, to zaraz z tego wyrosły miasta, a tu nie chce wyrosnąć. Hallo — hallo — jaka szkoda, że niema tu Robakiewicza, byłby przynajmniej jakiś regionalny proces na „Dni Polesia“. Hallo — hallo — orkiestra w tej chwili gra „cicho na paluszkach“ — słyszycie państwo, ten szelest — to są łapcie... Te łapcie służą do tego, żeby kogoś złapać. To są takie łapcie na nogach...

Hallo — hallo — w tej chwili przełączamy się na Myślenie. W Myślenicach nic nowego. Hallo — hallo — nadaliśmy przed chwilą reportaż z Myślenic — teraz przełączamy się do Miechowa. To, co państwo w tej chwili słyszycie, to jest bicie serca tutejszego starosty. W tej chwili słychać głos trąbki samochodowej... Bije... bije... to jest w dalszym ciągu przyspieszone bicie serca starosty — setka — jest setka — puls skoczył ponad setkę, sto dwadzieścia, sto trzydzieści... Ten miech, który w tej chwili słyszycie państwo, to jest westchnienie. Jak się okazuje — starosta otrzymał odroczenie na dwa tygodnie. W tej chwili słyszycie państwo odgłos szorowania. Miechów przeżywa wielkie dni...

Hallo — hallo — a propos wielkich dni — włączamy się teraz do rozgłośni krakowskiej, gdzie nadajemy audycję „Zatruty lipiec“. Nie, przepraszam — teraz mamy czerwiec, to jest „Zatruty czerwiec“. Hallo — hallo — przełączamy się teraz do Katowic — otwarto tu wystawę psów. W tej chwili nadamy szczekanie psów. — Hallo — hallo — psy nie chcą

Kandydat na wakującą posadę.

Rys. Rena, Siedlca

Kaden-Bandrowski: — Co, marszałek już wybrany?! Jaka szkoda...

szczekać do mikrofonu. O, o, już szczekają... pokazaliśmy im w tej chwili fotografię Stalina. Psy ujadają. Trzeba je uspokoić. Nadajemy więc koncert muzyki lekkiej z Krakowa. Hallo — włączamy się do Warszawy. To, co państwo słyszycie — to — cisza jaka zaległa „Adrię“ na wiadomość o wyborze nowego marszałka. Pułkownik Miedziński wyraził się bardzo pochlebnie o nowym marszałku, mówiąc: „Zawsze lepszy ten marszałek, niż inny“. Dlatego właśnie nie wybrali posła Miedzińskiego. W tej chwili słyszycie państwo głośne pocałunki — to posłowie z Naprawy całują się z posłami z grupy Sławka.

Hallo — hallo — włączamy się teraz do Gdyni. Olbrzymi zjazd publiczności. W tej chwili słychać szum skrzydeł mew, które unoszą się nad naszym mikrofonem. Nie, przepraszam — to nie są mewy, to są hydroplany. Obecnie ukazują się żaglowiec — przepraszam, pomyłka — to nie jest żaglowiec, to jest motorowiec „Batory“. Żaglowiec miałby prawdopodobnie żagle. Obecnie jednak wszystkie żaglowce mają być poruszane motorami. Na morzu widać dymek, to pewnie z komin. Szkoda, że państwo tego nie możecie widzieć. O, rybacy zarzucają sieci w morze — przepraszam — to przyjechała wycieczka poselska, która chce coś złowić.

Hallo — hallo — w tej chwili przełączamy się znowu na Kraków. — Prowadzą bractwo kurkowe. Otoczyli ich rycerze skrzydlaci. Świetny pomysł. To co państwo w tej chwili słyszycie, to szum skrzydeł husarskich. Najmocniej przepraszam — pomyliłem się, to jest dzwonek tramwajowy. Niech żyje król! Król się kłania i uśmiecha. Teraz nadajemy szczek szklannic. Już zaczęła się uczta królewska. Jaka szkoda, że państwo nie możecie tu być...

Zbigniew Grotowski.

Z kosza redakcyjnego.

— Właściwie to chłopci powinni cieszyć się...

— Dlaczego?...

— Bo nareszcie ktoś z Racławic doszedł do wysokiego urzędu w Polsce.

* * *

W Wiedniu obecnie mówią: „Jeden wódz, jeden naród, jedno danie na obiad“.

* * *

Wojewoda Grażyński dowiaduje się o wyborze pułk. Sławka na marszałka Sejmu.

— To niesłychane — to jest wprost nie do Naprawy.

* * *

W Olkuskim panuje przygnębienie. Pytamy chłopków, co się stało.

— Oj źle, panoczku, naprzód był grad, a teraz pan premier dał nam grad kar...

* * *

Louis wykazał „czarno na białem“ wyższość rasy murzyńskiej nad białą.

* * *

Do urzędu skarbowego w Pińsku przychodzi Poleszuk w łapciach. W jednej chwili wszyscy urzędnicy zrywają się z miejsc i oddają głębokie ukłony.

— Pan wojewoda zechce łaskawie usiąść — zaprasza naczelnik urzędu.

— Nie jestem żadnym wojewodą — odpowiada Poleszuk — chcę tylko zapłacić podatki.

— To dlaczego wprowadzacie władze w błąd i chodzicie w łapciach? Czy nie macie butów?...

W kawiarni Europejskiej odżył znowu stolik pułkownikowski.

Rys. A. Wasilewski, Kraków

Europa w ruchu...

Twórca nowej ordynacji wyborczej — marszałkiem Sejmu.

Rys. Charlie, Kraków

„Powrót taty“...

LICYTACJA...

W Pałacu Weneckim rozgrywa się partja bridża.

Z jednej strony gra Mussolini i hrabia Ciano, z drugiej — król Wiktor Emanuel i książę Umberto.

Książę Umberto rozdaje karty.

Gracze zbierają je i układają według kolorów.

— Dwa piki! — zapowiada książę Umberto.

— Trzy kiery! — deklaruje hrabia Ciano. Król Wiktor Emanuel uśmiecha się i mówi:

— Trzy bez atu!

Głos ma Il Duce. Wszystkie spojrzenia kierują się w jego stronę.

— Jeden trefl! — woła Mussolini.

— Pas! — mówi książę Umberto.

— Pas! — mówi hrabia Ciano.

— Pas! — mówi król Wiktor Emanuel.

HISTORIA NIEOMAL AUTENTYCZNA.

Komendant posterunku pod Pińskiem przeczytał w gazecie wiadomość, o wyniesieniu przez wojewodę poleskiego karabinów z posterunku policji.

W parę dni później na posterunku znikły dwa karabiny. Komendant łączy się najspokojniej z Brześciem i mówi:

— Proszę nie robić kawałów — proszę nam odesłać karabiny.

Po wsiach mają być urządzone „łaznie ludowe“.

Rys. M. Piotrowski, Warszawa

— Bardzo się cieszę, że naród tak się garnie do łaźni.
— Tak jest, panie premierze, zwłaszcza, że to jest łaźnia dla kobiet...

ŻYWOT KAPUSIA.

Kapuś — to osobliwy typ narratora, który opowiada o tem, co inni „popelnili“. Co inni zrobili, lub uczynili — to go nie interesuje. Kapuś podpatruje, bada, węszy to wszystko, co bliźni popełniają.

Nasz kapuś od pierwszych chwil swego nędznego życia był chłopczykiem bardzo roztropnym. Leżał sobie w kołysce, uśmiechając się ironicznie do niańki, że to niby — może go bujać, ale on i tak wie, co o niej ma myśleć...

A gdy tylko potrafił zrobić użytek z daru mowy, zaraz „sypnął“ przed matką, że mamka popełniała kant, gdyż do mleka dolewała wody.

W szkole był postrachem kolegów.

Nauczyciele rzadko pytali go z zadanych lekcji, gdyż woleli dowiadywać się od niego, co w klasie piszczy.

Kapuś był nieporównany. Wszystko wiedział, wszystkich zdradzał. Nauczyciele mówili, że jest nad wiek rozwinięty i że ma piękną przyszłość.

Kapuś zdradzał wszystkich. Nawet — zle skłonności... Gdy otrzymał posadę, był ulubieńcem zwierzchników. Był żywą książką zażaleń. On jeden wiedział, co się komu w biurze nie podoba, kto narzeka na zarządzenia naczelnika.

Kapuś awansował szybko.

Kłaniano mu się coraz niżej, a jednocześnie zmienia-

no niemal z dnia na dzień komplementy zoologiczne, kierowane pod jego adresem. Najpierw nazywano go psem, potem urósł do rozmiarów okazałej świni, wreszcie całą sprawę uogólniono i mówiono o nim: to bydlę.

Wreszcie po dość długim życiu — Kapuś zaniemógł ciężko. Widocznie przez pomyłkę sprowadzono do niego lekarza, zamiast weterynarza i Kapuś po raz pierwszy zamknął oczy na cudzą nieuwagę...

Oczywiście, jego brudna dusza poszybowała na tamten świat.

— Jak się przedstawia twoje życie, przyjacielu? — spytano go.

Kapuś odparł bez namysłu:

— Referent Kawałkiewicz śpi w czasie urzędowania, naczelnik bierze łapówki, woźny Emil raz się upił, ta blondynka, która mieszka na trzecim piętrze w mojej kamienicy, chodzi z pewnym lotnikiem...

— No dobrze. Ale co pan zrobił w życiu?

Kapuś rozłożył bezradnie ręce.

— Niestety, nigdy nie miałem czasu obserwować siebie... Cudze życie wydawało mi się o wiele ciekawsze!

Odesłano go do piekła. Umieszczono go w kotłach z wrzącą smołą. Kapuś rozglądał się pnie. Gdy naziutrz przechodził koło jego kotła sam Lucyfer, Kapuś zawołał:

— Pssst, pssst, panie starszy! Mam do pana słóweczko!... Ten djabeł, który reguluje ogień pod kotłami, jest do niczego! Smoła jest zupełnie chłodna!

B. B.

Fraszki.

Louis pokonał Schmelinga.

Szczęśliwy Louisie
wysoko cię ceniał!
I nawet od dzisiaj
„Cios“ — mówią — „to pieniądz!“

Duca pax, sed pax.

W Chinach i w Hiszpanii
krew płynie obficie...
Pokój? Owszem — pokój,
z purpurowym obiciem!...

B. B.

Rewelacyjny typ...

Rys. M. Piotrowski, Warszawa

...polskiego b o m b o w c a...

Po przegranej Schmelinga.

Rus. Wik. Warszawa

— Jeżeli mi przegrasz jeszcze jeden mecz, to ci sprawię takie lanie, że się nie podniesiesz...

WOLNY WYBÓR.

Panna Lili zdaje egzamin samochodowy.

— A teraz dam pani praktyczny przykład — mówi egzaminator. — Przypuśćmy, że jedzie pani wiejską drogą i nagle na zakręcie widzi pani z lewej strony mur, a z prawej wóz siana. Coby pani zrobiła w tym wypadku?

— Wybrałabym oczywiście wóz siana!

PERŁOWA LOGIKA.

Moja służąca, sprzątając mieszkanie, wyjęła złote rybki z akwarjum. Biedne stworzonka udużyły się w ciągu paru minut.

— Dlaczego Helenka to zrobiła? — pytam oburzony.

— A bo proszę pana, myślałam sobie, że jak te rybki tak będą wciąż siedziały w wodzie, to nabawią się reumatyzmu!

.....I PACZEK!

Profesor M... jest głuchy jak pień. Pewnego dnia wszedł do kawiarni i zwrócił się do kelnera:

— Poproszę o kawę z kremem i paczek.

— Niestety, proszę pana — niema już paczków.

— No to niech mi pan przyniesie herbatę i paczek.

— Jak już mówiłem, niema już paczków.

— A więc daj pan szklanek czekolady i paczek!

— Niema już paczków! — woła kelner.

— Wobec tego niech będzie mleko i paczek.

— Niema paczków! — ryczy zniecierpliwiony kelner.

Profesor uśmiecha się.

— Też niema? No dobrze, a zatem przyniesie mi pan sam paczek.

KOSZTORYS.

— Jeśli powiesz jeszcze jedno słówko, wracam do matki! Wiesz dobrze, ile cię to będzie kosztowało!

— Tak, dwadzieścia groszy na tramwaj, jak zwykle!

Fantazja kanikularna na temat zakończenia „Dni Krakowa“.

Rus. Charlie. Kraków

Lajkonik: — Dziękuję, z zasady nie używam alkoholu!..

Dwunasta głowa.

Znakomity reporter Konrad Wrzos uzyskał dwunasty z kolei wywiad z głową. Tym razem z głową marsz. Czang-Kai-Szeka. Poniżej przytaczamy ten wywiad w całości:

Chińskiego marszałka zastałem w momencie, gdy zaplatał swój obfity warkocz — na co nota bene nie każdy marszałek może sobie pozwolić. Vide: marsz. Stawek, Prystor i t. d. Ale mniejsza o to — nie chodzi w tym wypadku o warkocz, tylko o samego marsz. Czang-Kai-Szeka.

Przyjął mnie z prawdziwie chińską grzecznością:

— Niech Syn Nieba i Wielkiej Niedźwiedzi raczy zająć to niegodne miejsce i niech będzie gościem w moim skromnym domu, w którym roi się od robactwa i szczurów. — W tym miejscu najwyższy dostojnik chiński obliżał się smakowicie — i wskazał mi fotel.

Usiadłem i natychmiast rozpocząłem wywiad:

— Co pan marszałek sądzi o obecnej sytuacji w Chinach?

— Dziękuję — odpowiedział generalissimus — doskonale nam się **powodzi...**

— Wiem o tem z gazet. A czy można wiedzieć, dlaczego panowie zrywacie tamy na rzekach?

— Dlatego, że zrywając tamy — **tamujemy** napływ Japończyków.

— Aha! Rozumiem! Klin klinem...

— Podobno w kołach chińskich zaprzeczano, jakoby to Chińczycy zerwali tamy na Żółtej Rzece, a pomawiano o to wojska japońskie. Jak ta sprawa przedstawia się naprawdę?

— Żółta Rzeka już kilkakrotnie zmieniała swoje koryto... — zaczął marszałek.

— Coś takiego!? Co za dygnitarские nawyczki!

— No, a poza tem na wzór Polski chcieliśmy wprowadzić dla naszej ludności — przymusowe kąpiele. Zresztą wychodzimy z

założenia, — że gdzie się leje, tam się dobrze dzieje...

— A jak przedstawia się sprawa dostawy amunicji z Sowietów?

— Nieszczęśliwie. Ponieważ Sowiety same z trudnością pokrywają swoje zapotrzebowania wewnętrzne — na egzekucje. Zresztą naszym najlepszym sprzymierzeńcem jest woda. Będziemy otwierali tamy na wszystkich rzekach, rzeczках, a nawet i na strumykach. A jeżeli i to nie pomoże, wtedy uciekniemy się do najbardziej radykalnego sposobu.

— Mianowicie?

— Wszyscy Chińczycy w pewnym momencie uciekną z domów do innej prowincji — zostawiając otwarte kurki wodociągowe.

— No, dobrze! — zawołałem. — Ale panowie przecież **utopiają** w ten sposób wszystkich Japończyków.

Marszałek Czang-Kai-Szek uśmiechnął się w kułak:

— Właśnie o to chodzi! — wtedy tylko Japończycy zrozumieją, że zdobycie Chin jest... **utopją!**

Przepisał:

Felix Zandler.

NAUKA NIE POSZŁA W LAS.

W „Banku Federalnym“ w Stanach Zjednoczonych wybuchła straszliwa panika.

Zawiadomiono natychmiast policję. Stało się coś niesłychanego. Ktoś w nocy wyniósł złoto, jakie leżało w banku.

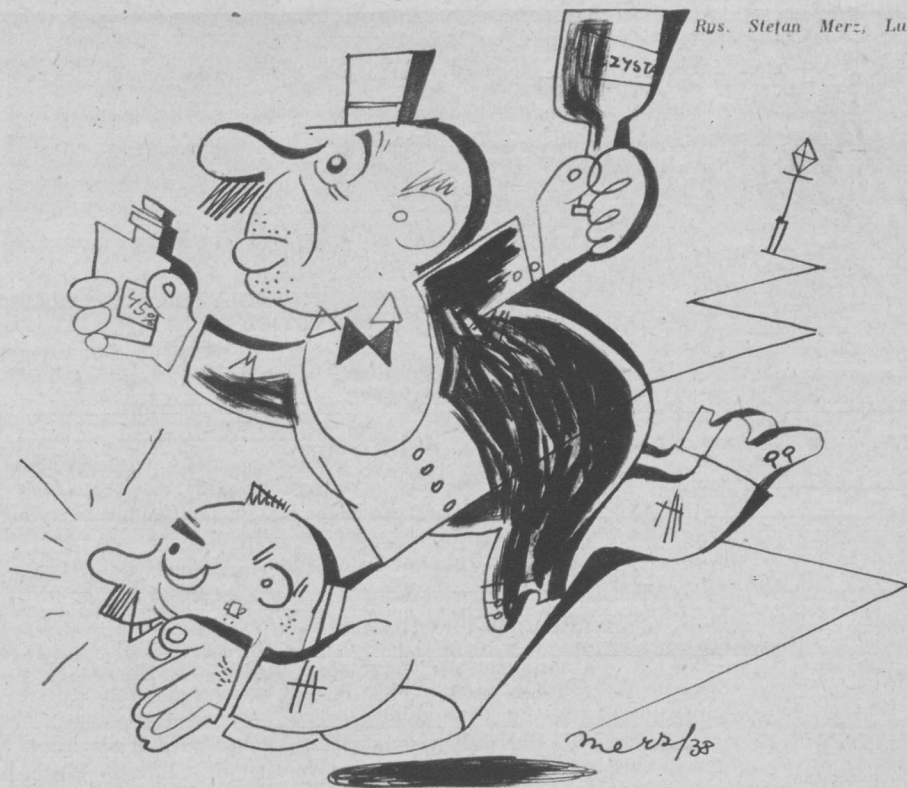
Policja prowadzi żmudne śledztwo. Wreszcie nad wieczorem do banku telefonuje minister skarbu.

— Hallo! — przechodziłem wczoraj koło waszego banku w siermiędze i łapciach. Widzę okno otwarte, wszedłem więc przez okno i zabrałem złoto, jakie leżało w kasie... Zaraz je wam odeślę...

W banku zapanowała konsternacja.

Ostatnie atrakcje „Dni Krakowa“.

Rps. Stefan Merz, Lwów

„Chlaj-kontk“.

DZIEŃ W BERLINIE.

Przyjechałem do Berlina rano. Chciało mi się pić, więc zaraz na dworcu poprosiłem w bufecie o szklanekę oranżady.

— Doskonała — powiedziałem.
— Prawda? — uśmiechnęła się bufetowa. — Wyrabiamy oranżadę z bawełny koloru pomarańczowego, a lemoniadę cytrynową — z żółtego perkalu.

Odrzucałem apetyt do picia. Przed dworcem wsiadłem do taksówki i kazałem zawieźć się do hotelu. Auto mknęło z wielką szybkością.

— Macie świetne wozy — pochwaliłem.
— Niezrównane! — przyznał kierowca. Karoserję robimy ze szkła i gipsu.

Spotkałem się z przyjacielem i poszliśmy do restauracji. Zamówiłem bombę piwa. Było świetne.

— Z czego robicie piwo? — spytałem.
— Ze starych parkanów, a pianę bierzemy z pralni i odpowiednio przerabiamy. Bardzo skomplikowana fabrykacja, ale rezultaty doskonałe.

Potem podano nam befszytk z syntetycznego kauczuku z młodeimi kartoflami, wyrabianymi ze starych szprych. Na deser zjedliśmy po kawałku tortu ze skorup od orzechów i mąki z opitek żelaznych.

— Czy nam nie zaszkodzi taki tort? — spytałem z niepokojem.

— Skąd znowu? Jest bardzo lekki: żelazo, z którego robimy opitki, jest również sztuczne i lżejsze, niż aluminium!...

Potem poszliśmy kupić krawaty. Wzory były bardzo ładne. Wybrałem jeden.

— Ile płacę? — spytałem.
— Trzy marki. Ten zielony byłby droższy, bo jest zrobiony z niezbieranej śmietanki, a ten pański jest ze zwyczajnego mleka.

Wieczorem poszliśmy na dancinę. Przy sąsiednim stoliku siedziała ładna dziewczyna. Blondyna z piwnymi oczami — z prawdziwego, przedwojennego piwa.

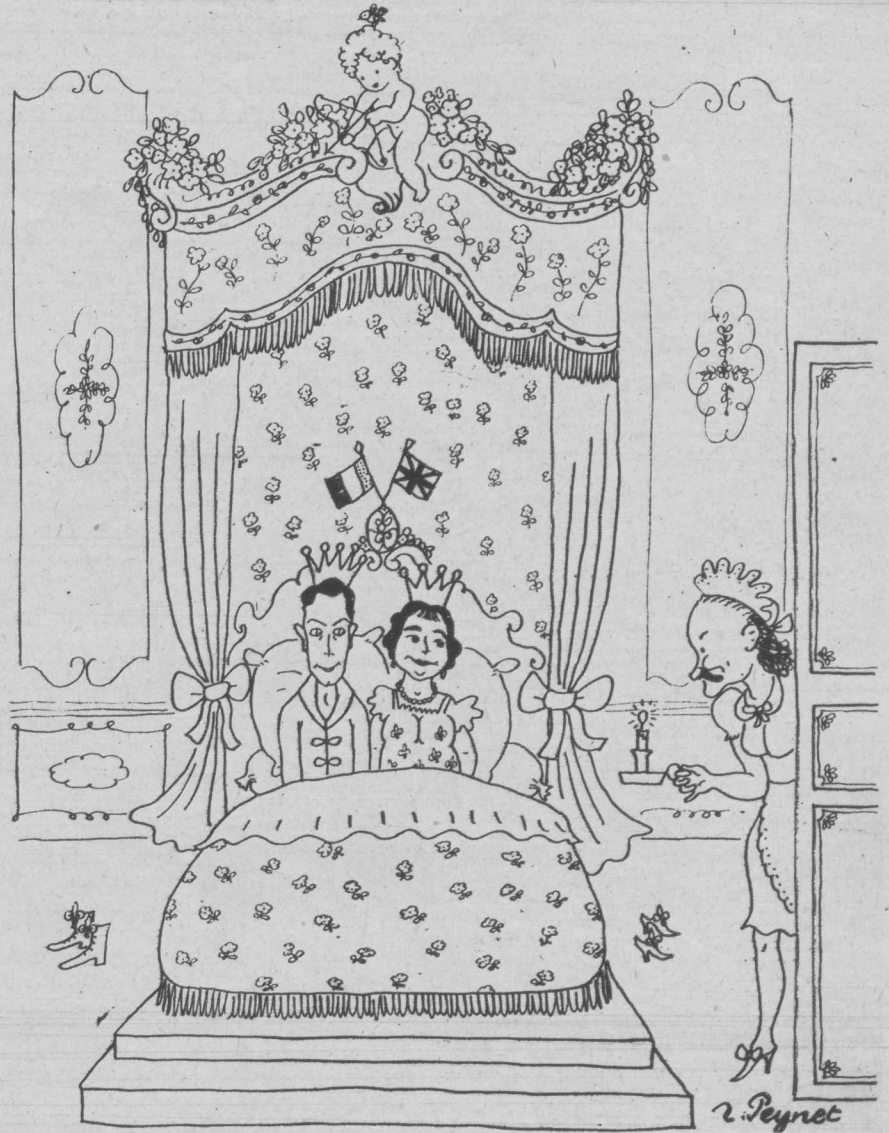
— Wiesz, zrobię do niej oko — szepnąłem do przyjaciela. — Podoba mi się! Ta chyba nie jest „ersatzem“...

Przyjaciół skrzywił się pogardliwie.

— To się mylisz! Znam ją i wiem, że jest sztuczną aryjką — z ojca Ormianina i matki Żydówki!...
b. b.

Humor zagraniczny.

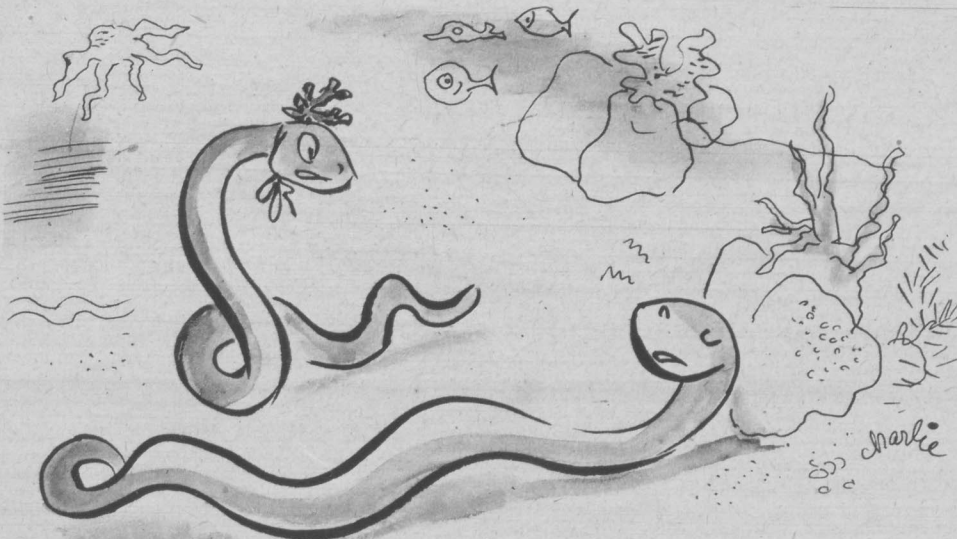
„Le Rire“

Prezydent Lebrun do królewskiej pary angielskiej: — Dobranoc!

U węży morskich przed kanikułą.

Rus. Charlie. Kraków

— Wkrótce cały świat będzie się nami interesował, a ty sobie w najlepsze spiszesz...

DOWCIP DLA OSESKÓW.

Rzecz dzieje się w szatni.
— Panie szatniarz, to nie jest mój kapelusz. Ten jest brązowy, a mój był zielony.
— A może już dojrzał?...

MIEDZY KUPCAMI.

— Coby pan sobie kupić, gdyby pan wygrał 5000 złotych na loterii, panie Katz?
— Ja wiem? Może kilka swoich weksli protestowanych...

NAIWNIAK.

— Dziadziu, czy dziadzio był taki mały, jak ja?
— Byłem, dziecińco.
— Ha, ha, to dziadzio musiał strasznie komicznie wyglądać z taką długą brodą!

ZAPEWNE, ZAPEWNE.

— Dzisiaj ugotowałam obiad według przepisów, podanych przez radio.
— Widocznie nadawali te przepisy na krótkich falach, bo porcje są strasznie małe!...

Po meczu Schmeling—Louis.

Rys. Charlie, Kraków

Louis: — Żeby mnie tylko nie zlinczowano za shańbienie rasy!...

„WRÓBLE NA DACHU”, TYGODNIK SATYRYCZNO-HUMORYSTYCZNY, WYCHODZI W KAŻDĄ NIEDZIELĘ, W WARSZAWIE I KRAKOWIE.
PRENUMERATA KWARTALNA 3 ŻŁ. 50 GR.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: KRAKÓW, ULICA WIELOPOLE 1. TELEFONY: 150-60 do 150-66. — WARSZAWA, KRAK. PRZEDMIEŚCIE 9.
TELEFONY: 551-90, 551-91, 551-92. NUMER KONTA W P. K. O. W KRAKOWIE 401.000, PRZEKAZ ROZRACHUNKOWY NR 7, PRZEZ URZĄD
POCZTOWY KRAKÓW 2.

KIEROWNIK ARTYSTYCZNY I REDAKTOR ODPOWIEDZIALNY: ANTONI WASILEWSKI. WYDAWCA: SPÓŁKA WYDAWNICZA „KURIER”.
ZAKŁADY GRAFICZNE „ILUSTROWANEGO KURIERA CODZIENNEGO” POD ZARZĄDEM FRANCISZKA CZAJKI W KRAKOWIE R. 1938.
Reklamacje w sprawie nieotrzymania lub późnego doręczenia egzemplarzy należy wnosić niezwłocznie, pisemnie, do Urzędu Pocztowego (doręczeniaowego), a nie wprost do Administracji.